
három vers

SZŰGYI ZOLTÁN

ORATORIUM

Mint nagyanyám egykor szövőgépénél ülhetett,
ülök én is, hallgatva a kórus megkövesedett hangját,
és előttünk a végtelen diófák mesterei,
ő fehérben és temetve,
én érzem.

VIRRADAT

A nagyzenekar fehér hajába túr a szél,
elcsendesednek a közeli templomok,
először a vakok,
a vakok lépnek ki,
hazaindulnak a katonák,
énekelni kezd a város.

NEM LOBBANNAK MÁR

Mert nem lobbannak már
az utak,
folyók,

félénken lopózik,
a jazz,

s csak a fekete
ányókák szunnyadozásában
villan fel néha
egy-egy gyereksírás.